

Sct. Georgs budskab 2018

Kære spejdervenner, -søstre og -brødre

Den 23 April fejrer vi den årlige Sct. Georgsdag.

I kender alle sagnet om Sct. Georg, hvis ikke, så læs det eller bed en fortælle jer det.

Lord Baden Powell valgte Sct. Georg som skytsengel for spejderbevægelsen, fordi han indeholdt kvaliteterne fra de legendariske romerske soldater:

Ansvars følelse

Sandfærdighed

Pligtfølelse

Et modigt hjerte

En ædel sjæl

Dedikation til at hjælpe andre

Disse kvaliteter skal ikke ses som noget fra en fjern fortid, men som noget der stadig den dag i dag er særdeles relevant. Kvaliteter som kendetegner, ikke blot en god spejder, men et godt menneske, en god kammerat og en god nabo.

Som spejdere lærer vi, at hjælpe hinanden, at passe på hinanden og ikke mindst, at rumme hinanden. Vi lærer, at give plads til alle, også de af os som ikke ligner os selv, eller som gør tingene på en anden måde end os selv. Det er kvaliteter som gavner os i vores liv som spejdere, men det er sandelig også kvaliteter, som gavner os i vores daglige liv.

For mange år siden, da jeg var på min allerførste tur som lille ulveunge i 1968, skulle vi gå ca. 5km fra parkeringspladsen og ind til en hytte i skoven. Min erfaring var ikke stor, så jeg havde pakket for meget grej og jeg havde nogle helt forkerte støvler på. Resultatet var, at efter kort tid, kom min rygsæk til at hænge og gjorde faktisk mere skade end gavn. Mine fødder gjorde ondt og jeg fik min allerførste vabel. Jeg sakkede bagud fra de andre og kæmpede bravt for at holde trit. Jeg ville ikke give op. En af de store gamle spejdere havde lagt mærke til mine problemer. Han lod sig falde lidt tilbage og gik ved siden af mig. Efter et stykke tid kiggede han venligt på mig og spurgte: "Hvordan går det?" Jeg mener at kunne huske at jeg var lige ved at græde da jeg modstræbende måtte indrømme: "Det går ikke ret godt". "Skal jeg hjælpe dig?" spurgte han.

På det tidspunkt kunne jeg ikke svare, så jeg bed tænderne sammen og nøjedes med at nikke. Så gjorde han noget som jeg aldrig glemmer. Resolut tog han et godt tag i mig og løftede både mig og min rygsæk op over hovedet og satte mig ovenpå sin egen rygsæk. (Jeg var lille af min alder). Da han havde fået mig placeret sagde han højt "Kom, så går vi" Han bar mig resten af vejen til hytten. Senere hjalp han mig med at pakke min rygsæk om og tilpasse den så den sad ordentligt.

Det kan virke som en lille ubetydelig episode, men det er en af flere episoder, der har været med til at definere det, at være spejder for mig. Den uselviske handling, der hjalp mig til at få en god tur og til at føle mig velkommen og en del af noget større. En handling der viser medmenneskelighed og omsorg for andre uden, at få noget for det, andet end den evige taknemmelighed fra en lille klejn ulveunge. Det interessante er, at han ikke gjorde for at få ros eller tak. Han gjorde det fordi jeg havde brug for hjælp og han var i stand til at give den. Det er lige præcis det, der for mig er ægte spejderånd.

Da Sct. Georg havde reddet prinsessen og kongen ville belønne ham svarede han, at det var en ridders pligt – som det er enhver andens pligt - at hjælpe, hvor der er brug for det, uden at få belønning til gengæld.

Når I nu har fornyet jeres spejder løfter, så lov mig at tage dem med jer. Tag dem med i hjertet og tag dem med i hovedet og bevidstheden. Tag dem med i alt hvad I foretager jer. Så næste gang I ser nogen i nød, så er det Jer der kan sige "Kom, så går vi".

Med Gul spejder Hilsen og ønsket om et godt spejderår

Asbjørn Thomsen

Helligkilde